

§ 11. Ceny zakupu zużytych opon, wysokość kosztów związanych z naprawą i regeneracją oraz ceny sprzedaży opon naprawionych nadających się do przetarcia ustali Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO

RADY MINISTRÓW H. Mine

Załącznik do uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1949 r. (poz. 796).

ZESTAWIENIE

opon do protektorowania i naprawy.

I. Opony samochodowe o wym.

500 x 15	725 x 20
525 x 15	750 x 20
550 x 15	825 x 20
550 x 16	900 x 20
600 x 16	975 x 20
650 x 16	1000 x 20
700 x 16	1050 x 20
750 x 16	1100 x 20
900 x 16	1200 x 20
1050 x 16	1100 x 22
450 x 17	1200 x 22
475 x 17	1100 x 24
550 x 17	1125 x 24
190 x 20	32 x 6
210 x 20	34 x 7
650 x 20	165 x 400
700 x 20	

II. Opony motocyklowe o wym.

300 x 19	350 x 19
325 x 19	400 x 19

III. Opony dla trakcji konnej

650 x 20	32 x 6
750 x 20	34 x 7

797.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1949 r.

w sprawie remontów generalnych samochodów typowych i ich zespołów.

§ 1. Remonty generalne wymienionych poniżej samochodów typowych i ich zespołów „będących w posiadaniu urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych lub państwowo-spółdzielczych oraz central spółdzielczo-państwowych, zwanych dalej jednostkami organizacyjnymi” należy wykonywać wyłącznie w Państwowych Zakładach i Warsztatach Samochodowych za pośrednictwem i zgodnie z procedurą, ustaloną przez przedsiębiorstwo państwowe „Motozbyt”:

- a) wozy ciężarowe: Bedford — 3/4 t, Chevrolet — 3/4 t, Dodge — 3/4 t, Fordson — 3/4 t, Chevrolet — 1,5 t, Dodge — 1,5 t, Ford — 6 cyl., Ford-Canada — 3 t, Dodge — 1,5 t, Ford — V-8-3 t, Chevrolet — 3 t, ZIS — 3 t, Dodge — 3 t, G.M.C. — 3 t, Studebaker — 3 t, Bedford — 5 t, Bedford — 3 t, Renault — 1 t, Renault — 2,5 t.

- b) wozy osobowe: Chevrolet, Fleetmaster, Citroen III, Fiat 110, Skoda-Tudor, Wilys.

Obowiązek remontu wozów wymienionych w lit. a) i b) wyłączenie w Państwowych Zakładach i Warsztatach Samochodowych zostanie rozciągnięty na przedsiębiorstwa i instytucje spółdzielcze w drodze porozumienia z Centralnym Związkiem Spółdzielczym.

Powyższy obowiązek nie dotyczy pojazdów mechanicznych taboru P. K. S. skarosowanych jako autobusy na wymienionych w lit. a) podwoziach.

§ 2. Samochody typowe i ich zespoły powinny być oddawane do remontu generalnego łącznie z uzbrojeniem silników i akcesoriami, nawet, jeśli to uzbrojenie i akcesoria znajdują się w stanie całkowitej niezdolności do pracy.

Brak niektórych części zamiennych uzbrojenia silnika i akcesoriów w samochodach typowych oraz w ich zespołach, oddawanych do remontu generalnego musi być potwierdzony protokołem zdawczo-odbiorczym, zawierającym szczegółowe uzasadnienie przyczyn stwierdzonego braku.

§ 3. Samochody typowe i ich zespoły, zakwalifikowane do remontu generalnego należy bezzwłocznie przekazywać do przedsiębiorstwa państwowego „Motozbyt” zgodnie z ustaloną procedurą.

Niedozwolone jest dokonywanie w samochodach wymagających generalnych remontów prowizorycznych reparacji, które utrudniają następnie właściwy remont.

Winni tego rodzaju przekroczeń będą pociągani do odpowiedzialności służbowej.

§ 4. Jednostki organizacyjne, posiadające pojazdy mechaniczne, mogą dokonywać w warsztatach własnych i obcych — poza Państwowymi Zakładami i Warsztatami Samochodowymi — remonty generalne tylko samochodów nietypowych w odniesieniu do samochodów typowych jedynie naprawy drobne i średnie, przy czym jako średni remont uważa się całkowity przegląd samochodu połączony z wymontowaniem przynajmniej jednego zespołu, wymagającego głównej naprawy. Naprawa ta winna się odbyć zgodnie z § 1 niniejszego zarządzenia.

§ 5. W związku z powyższym należy wstrzymać wszelkie prace i związane z nimi wydatki, mające na celu budowę, rozbudowę, ew. zakup urządzeń lub wyposażenia własnych warsztatów naprawczych poszczególnych jednostek organizacyjnych, a przyznawanych na wykonanie remontów generalnych samochodów typowych.

§ 6. Uchwała niniejsza nie dotyczy Ministerstwa Obrony Narodowej oraz Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO

RADY MINISTRÓW H. Mine

798.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1949 r.

o sposobie szkolenia kierowców samochodowych dla potrzeb Państwa.

Celem zapewnienia stałego dopływu wysokokwalifikowanych kierowców samochodowych dla potrzeb administracji państwowej, instytucji i przedsiębiorstw państwowych itp. oraz zapewnienia pracy i zapobieżenia dekwalfikacji kierowców po odbyciu służby wojskowej, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala:

§ 1. Szkolenie kierowców samochodowych zawodowych dla potrzeb Państwa oprócz na ośrodkach motoryzacyjnych Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”

Powszechna Organizacja „Służba Polsce” na ośrodki te będzie kierować junaków w wieku między 18 a 20 rokiem życia.

§ 2. Szkolenie kierowców samochodowych w ośrodkach motoryzacyjnych prowadzić według programu opracowanego przez P. O. „Służba Polsce”, uzgodnionego z Ministerstwem Komunikacji i Ministerstwem Oświaty.

§ 3. Przeszkolonych w ośrodkach motoryzacyjnych P. O. „Służba Polsce” junaków, po uzyskaniu przez nich pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych, kategorii IIIa, kierować z prawem pierwszeństwa na stanowiska pomocników kierowców w instytucjach państwowych, spółdzielczych i prywatnych, celem odbycia rocznej praktyki, zgodnie z instrukcją dla pomocników kierowców, wydaną przez Ministerstwo Komunikacji.

Prawo pierwszeństwa w uzyskaniu stanowisk pomocników kierowców nie narusza uprawnień osób specjalnie zatrudnionych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 4. W związku z § 3 wszystkie resorty, przedsiębiorstwa i instytucje państwowe i spółdzielcze będące pod nadzorem państwowym zobowiązane są zatrudniać przede wszystkim junaków „Służba Polsce” po skończonym kursie samochodowym w charakterze pomocników kierowców na samochodach ciężarowych powyżej 2,5 t, opłacając ich z kredytów rzeczowych na warunkach obowiązujących w danym zakładzie pracy.

Rozdzielnik przydziału junaków ustali Komenda Główna „Służba Polsce” w porozumieniu z poszczególnymi ministerstwami dla podległych i nadzorowanych instytucji i przedsiębiorstw.

Kontyngent szkolonych będzie corocznie ustalany przez Komendę Główną P. O. „Służba Polsce” w porozumieniu z zainteresowanymi resortami.

§ 5. Komendanci wojewódzcy „Służba Polsce” w porozumieniu z Wydziałami Komunikacyjnymi Urzędów Wojewódzkich, Urzędem Zatrudnienia i Zw. Zaw. Transportowców R. P. będą rozdzielać na praktykę przeszkolonych junaków zgodnie z § 3 i 4, kierując ich w miarę możliwości do miast, w których posiadają stałe miejsce zamieszkania.

§ 6. Junacy posiadający pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych kategorii IIIa po odbyciu praktyki na stanowisku pomocnika kierowcy, wcieleni jako poborowi do Wojska Polskiego po otrzymaniu wojskowego pozwolenia na prowadzenie pojazdów, przechodzą dalsze przeszkolenie i praktykę jako kierowcy wojskowi.

§ 7. Po odbyciu służby wojskowej, kierowcy posiadający pozwolenie na prowadzenie wojskowych pojazdów mechanicznych, po przeszkoleniu i odbyciu praktyki zgodnie z § 1 — 6 otrzymują, na wniosek władz wojskowych, pozwo-

lenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych II kategorii bez dodatkowego egzaminu.

Kierownicy ci mają pierwszeństwo do objęcia stanowisk kierowców w instytucjach państwowych, spółdzielczych i prywatnych

§ 8. Szkolenie zawodowych kierowców samochodowych, prowadzone poza P. O. „Służba Polsce”, winno być uzgodnione w duchu niniejszej uchwały między Ministerstwem Komunikacji, Ministerstwem Oświaty, Ministerstwem Obrony Narodowej i Zw. Zaw. Transportowców R. P.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW H. Minc

799.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 13 maja 1949 r.

w sprawie Podkomitetów i Komisji powołanych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

Wobec uchwalenia przez Radę Ministrów w dniu 22 IV 1949 r. nowego regulaminu Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów i w związku ze zmianami organizacji władz naczelnych gospodarki narodowej oraz w wykonaniu uchwalonych przez Radę Ministrów zadań oszczędnościowych, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala:

I. 1. Znosi się wszystkie istniejące obecnie Podkomitety Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów jako nieprzewidziane nowym regulaminem Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, a w szczególności:

- Podkomitet Międzynarodowych Spraw Gospodarczych,
- Podkomitet Cen,
- Podkomitet Aprowizacyjny,
- Podkomitet Inwestycyjny,
- Podkomitet Zatrudnienia i Płac,
- Podkomitet Motoryzacyjny.

jak również Komisje i Podkomisje utworzone uchwałami wymienionych Podkomitetów

2. Funkcje Podkomitetu Międzynarodowych Spraw Gospodarczych przejmuje Ministerstwo Handlu Zagranicznego, a Podkomitetów: Inwestycyjnego, Zatrudnienia i Płac oraz Motoryzacyjnego — Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego

Postanowienie powyższe dotyczy również Komisji i Podkomisji utworzonych przez wspomniane Podkomitety.

II. 1. Znosi się następujące Komisje, powołane uchwałami Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów:

- Komisję Koordynacyjną dla spraw kontroli materiałów związanych z problemami z zakresu stosunków gospodarczych z zagranicą (uchwała z dn. 28 czerwca 1947 r.),
- Komisję do Spraw Aktywacji Szczecińska (uchwała z dn. 18 lipca 1947 r.),
- Komisję „B” rozdzielnictwa artykułów przemysłowych z dostaw UNRRA, reparacji, rewindykacji i demobilu (uchwała z dn. 12 IV 1946 r.),
- Komisję „C” — do ustalenia cen artykułów przemysłowych z dostaw UNRRA, reparacji, rewindykacji i demobilu (uchwała z dn. 12 IV 1946 r.),
- Komisję do walki ze skutkami biologicznego wyniszczenia ludności (uchwała z dn. 10 V 1946 r.),
- Komisję Koordynacji Obrót Maszynami (uchwała z dn. 3 I 1947 r.),
- Komisję Planowania Gospodarki Wodnej (uchwała z dn. 11 VI 1948 r.),
- Polski Komitet Doradczy Współpracy z FAO (uchwała z dn. 31 X 1947 r.) oraz od dnia I VI 1949 r.
- Komisję „I” Importu Inwestycyjnego (uchwała z dn. 18 VII 1947 r.).

jak również wszelkie Podkomisje i Sekcje utworzone uchwałami wymienionych wyżej Komisji.

2. Funkcje Komisji, wymienionych w ust 1 lit. a), c), d), g) — i) przejmuje Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, a dalsze wykonywanie funkcji Komisji b), e) i f) uznaje się za bezprzedmiotowe.

III. Wykonując funkcje, przejęte od Podkomitetów i Komisji (pkt. I i II), Ministerstwo Handlu Zagranicznego działać będzie w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i zainteresowanymi resortami, a Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego w porozumieniu z właściwymi resortami i — w zakresie zatrudnienia i płac — także z Komisją Centralną Związków Zawodowych.

Sekretariaty Podkomitetów i Komisji niezwłocznie przekażą akta właściwym departamentom (biurom) Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wskazanym przez Ministra Handlu Zagranicznego względnie Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

IV. Upoważnia się Przewodniczącą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów do przystosowania organizacji pozosta-

łych komisji, powołanych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów przed dn. 22 IV 1949 r., do dokonanych w 1949 r. zmian organizacji naczelnych władz gospodarki narodowej.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW H. Minc

800.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1949 r.

w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe.

§ 1. Przekazywanie maszyn urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe innym urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym następuje nieodpłatnie na podstawie decyzji władzy nadrzędnej strony przekazującej. Zasada ta nie ma zastosowania do przedsiębiorstw wytwarzających maszyny i urządzenia techniczne oraz przedsiębiorstw handlowych powołanych do ich dystrybucji.

§ 2. Przekazywanie odbywa się na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, który w nien być podpisany przez upoważnionych przedstawicieli stron: przekazującej i przejmującej. Jeżeli obrót przekazywanym przedmiotem majątku trwałego należy do zakresu działalności Centralnego Biura Obrót Maszynami, przekazanie winno być dokonane stronie przejmującej za pośrednictwem Centralnego Biura Obrót Maszynami.

§ 3. 1. W przypadku, gdy przekazywany przedmiot majątku trwałego ujęty jest wartościowo w inwentarzu strony przekazującej, wówczas do protokołu zdawczo-odbiorczego należy wnieść tę wartość bilansową oraz wskazać równocześnie stan dotychczasowych odpisów na umorzenie

2. Jeżeli przekazywane przedmioty majątku trwałego nie są ujęte wartościowo w inwentarzu jednostki przekazującej, lub są ujęte w cenach przedwojennych, wówczas strona przejmująca wprowadza do swego inwentarza przejęte przedmioty wycenione na poziomie bieżącej ceny nabycia lub kosztów wytworzenia. Jednocześnie celem obliczenia rzeczywistej wartości użytkowej należy ustalić procentowo w stosunku do wartości pierwotnej stopień zużycia przejętych przedmiotów.

3. Sprostowania wartości należy dokonać metodą pośrednią przez wykazanie w inwentarzu sum wyrażających to sprostowanie w stanie biernym jako „odpisy na skutek zużycia”.

4. Protokół zdawczo-odbiorczy stanowi podstawę zapisów w inwentarzu stron przekazującej i przejmującej

§ 4. Prowizja przypadająca na rzecz Centralnego Biura Obrót Maszynami w przypadku przekazania przedmiotów majątku trwałego za pośrednictwem tego Biura w zakresie zleconej mu działalności, jak również koszty związane z transportem oraz instalacją maszyn i urządzeń otrzymanych w trybie niniejszej uchwały obciążają stronę przejmującą.

§ 5. Celem wykonania uchwały Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyda w porozumieniu z Ministrem Skarbu szczegółową instrukcję.

§ 6. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia zwrócić się do Rady Państwa o rozważenie powyższych zasad na przekazywanie przedmiotów majątku trwałego pomiędzy urzędami instytucjami i przedsiębiorstwami samorządowymi oraz pomiędzy nimi a urzędami, instytucjami i przedsiębiorstwami państwowymi.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW H. Minc

801.

DECYZJA MINISTRA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1949 r.

w sprawie uznania przedsiębiorstw bankowych w likwidacji za zlikwidowane.

Na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 410) uznaje za zlikwidowane następujące przedsiębiorstwa bankowe w likwidacji:

- Dom Bankowy Romuald Tylicki w Białymstoku w likwidacji,
- Wileński Prywatny Bank Handlowy S. A., Oddziały w Warszawie i w Suwałkach w likwidacji.

MINISTER SKARBU w/z W. Trampezyński